

Interjekcio *ecce* (jen) produktis eĉ vulgarlatinajn demonstrativojn *ecca, eccam, eccum, eccos*. En la franca oni uzas *ce* kiel proklitikon, ekz. *ce qui, ce dont, celui, ceci*.

La latina rilata pronomo *qui, quae, quod* rezultigas en LSF *qui* kiel rilatan por personoj kaj *quod* kiel rilatan por aĵoj kaj abstraktaĵoj. Kiel akuzativo uzatas akuz. mask. *quem* por personoj kaj aĵoj. De tiu akuzativo deriviĝas alia nominativa pronomo por aĵoj *que*. Ĝi korespondas al la franca, hispana kaj portugala *que* kaj al la itala *che*, kiuj ekestis sammaniere. Tiu ĉi *que* estas uzata ankaŭ kiel demanda pronomo (= kio?, kia?) apud *qui* (= kiu?).

En LSF ne estis antaŭvidita gramatika artikolo, ĉar ĝi ne ekzistas en la klasika latina. Se la uzanto tamen iun bezonus, li povas, kiel la vulgara latina, uzi *uno* por la nedifina kaj *ille* por la difina artikolo.

9.4.5. Numeraloj

Bazajn numeralojn transprenis Latino sine flexione el la latina senŝanĝe, nur *unus* estis analogie al adjektivoj kaj substantivoj transprenita en ablativa fomo *uno*. En la klasika latina estis bazaj numeraloj *unus, duo, tres* deklinaciitaj, en la latinidaj lingvoj estas *unus, una* uzataj kiel nedifina artikolo. Ordaj, distribuaj kaj multiplikaj numeraloj staras en LSF en ablativo singulara: lat. *primus, secundus...* > LSF *primo, secundo...* ; *singuli, bini...* (plur.) > *singulo, bino...* ; *simplex* > *simplice*, numeralaj adverboj estis transprenitaj senŝanĝe: *semel, bis, ter, quater* ktp.

9.4.6. Verboj

Latinaj verboj troviĝas en vortaro en kvar formoj: 1-a sg. prezenca, infinitivo, 1-a sg. perfekta kaj supinum (ekz. *ferro, ferre, tuli, latum*). La kvar konjugacioj simpliĝis en la vulgara latina en tri (*-a/re, -e/re, -i/re*); la produktiva konjugacio estis la unua (verboj kiel *organizare, baptizare, photographare* k.a.). LSF transprenis la latinan infinitivon je *-re*. Ĉar la persona pronomo enhavas sufiĉan informon por montri personon, oni uzas en LSF la radikon kun la radika vokalo, do la vorton sen finaĵo *-re*, kiel indikativon, aŭ sen persona pronomo kiel imperativon:

ami	lat. amo, ama-re	LSF ama
klopodi	studeo, stude-re	stude
aŭdi	audio, audi-re	audi
porti	ferro, fer-re	fer
iri	eo, i-re	i

Malpli regulaj estas ekz. *fio, fieri* > *fi* (ne *fie*), *facio, facere* > *fac* (ne *face*), *dico, dicere* > *dic* kaj *sum, esse* (it. *essere*, fr. *e(s)tre*, hisp. *estar*) > *es*, ĉar tiu aŭ simila formo aperas en la latinidaj lingvoj (it. *è*, fr. *est*, hisp. *es*, port. *é*).

Deponenciojn, t.e. verbojn, kiuj en la klasika latina aperas nur en la pasiva formo, pritraktis Peano laŭ la vulgara latina, do aktivigis ilin: